

Jacob Fabricius Johannes Rumbhelt

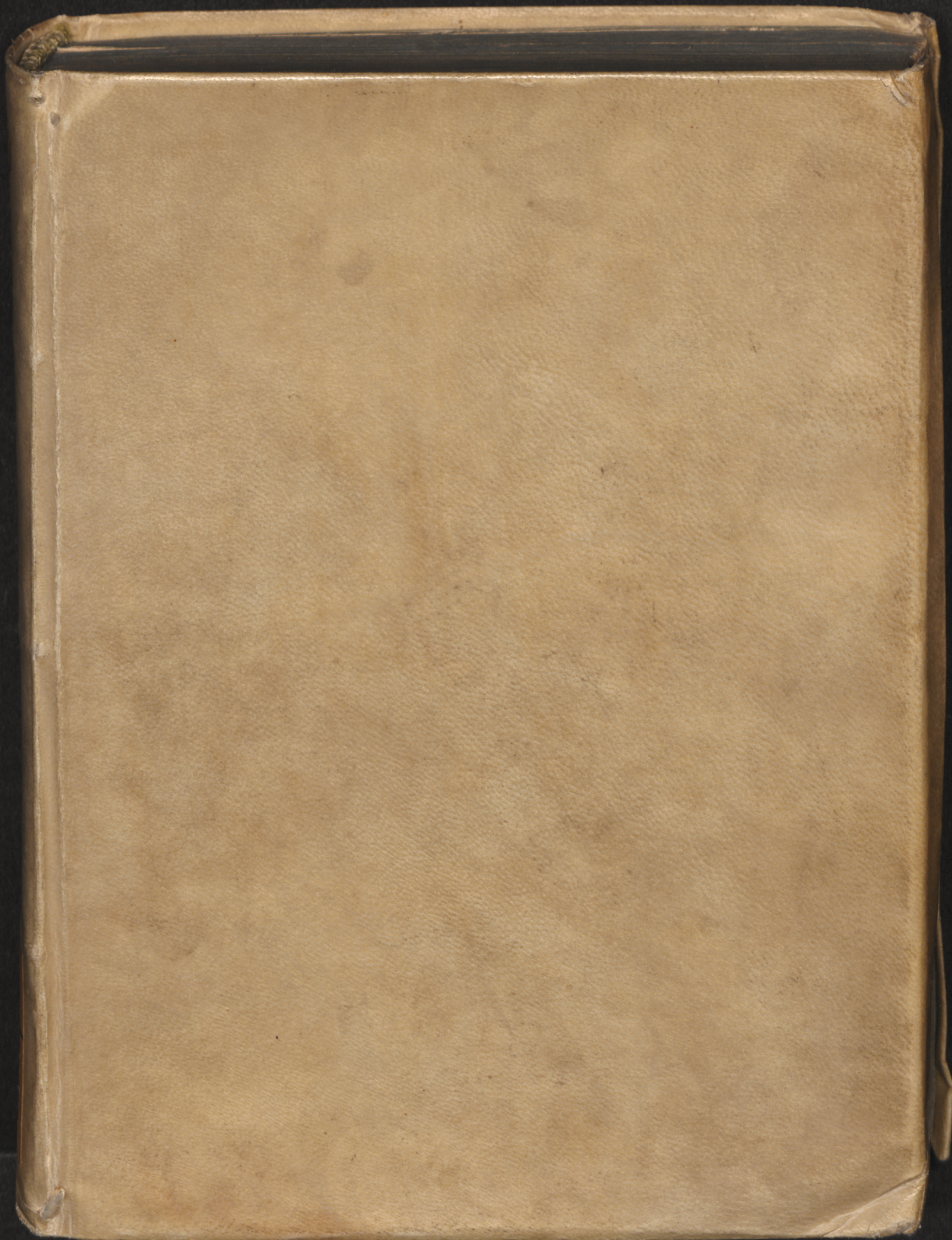
Iuramentum Hippocratis, Seu Medici Practicam Aggredientis Institutio

Rostochii: Pedanus, 1614

<http://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn742558789>

Druck Freier Zugang

F. J. 105
F. J. ~~105~~. XXVIII

Ma-3835¹⁻²⁶

1008

ΕΥΝ Ο ΕΩ.

JURAMENTUM
HIPPOCRATIS,
SEU
MEDICI PRACTICAM
AGGREDIENTIS INSTITUTIO.

Pro disputatione publicâ proponebatur
PRÆSIDE
JACOBO FABRICIO
Med. D. & Profes. P.

RESPONDENTE
JOHANNÉ RUMBHELT
Sundenf.

Loco & horis solitis
Mens. Martij die XIX.

R O S T O C H I I
Typis exscripsit Joachimus Pedanus
ANNO M. DC. XIV. 1614

JURAMENTUM HIPPOCRATIS,
SEU
NOVELLI MEDICI INSTITUTIO.
THESIS I.

HUS JURANDUM, quo veteris ævi Medici discipulos suos, antequam eos ad artem faciendam admitterent, adstringebant, disputatione nostrâ explicaturi, illud rectè Hippocrateis libris præmitti, ejusq; genuinum autorem divinum senem esse, contrâ quàm visum fuit magno Italiæ Medico H. Mercuriali, pronunciamus.

II.

Cujus rei autores præter alios Scribonium Largum in Epistola ad Juli. Callistum, & Oribasium in vestibulo explicationis Aphorismor. Hipp. producimus, inque eâ, sive rerum veritatem, sive instrumentorum elegantiam, λέξιν nimirum καὶ πρῆξιν spectemus, ulterius confirmamur.

III.

Constat verò partibus duabus, in quarum primâ & forma & materia jurisjurandi proponitur; quando invocatis Dijs Deabusq; Medicorum apud Ethnicos proprijs, alijsque communibus omnibus, jurans voluntatis suæ certitudinē explicat, seq; omnia καὶ δύνανται καὶ ἐπίου suam sacrosanctè observaturum pollicetur.

IV.

Cum enim cultiores gentes Deos oculatos & perspicaces esse, quos nihil celari, quibus fallacia nulla strui possit,

possit, certissimè sibi persuaserant; ab hominis impotentia ad Deorum potestatem ibant, eosque non tantùm iudices affectuum animi, sed & violatū juramenti vindices credebant.

V.

Voluit autem cum primis Hippocrates hoc ipso studiosè cavere, ne promiscuè omnibus ad artem iter pateret, vel ejus arcana lippis ac tonsoribus communicarentur, & exosa redderentur. Nec minus fortassis hodiè illius usus prodesset, quum medicorum res eò devolutas intuemar, ut ganionibus, aniculis, & levibus nonnullis hominibus plus fidei, inque arte Medicâ autoritatis, à primi etiam subfellij viris tribuatur, quàm ijs, qui in artis præceptis ediscendis vitam propè consumferunt.

VI.

Inter articulos verò juramento obfignandos quidam ad artis, quæ docetur disciturque, κατῆσιν pertinent, nimirū ut discipuli ad perpetuam gratitudinem & beneficiorum, à præceptoribus acceptorum recordationem obligati, præceptorī egenti, tanquam patri, πῶ ἀνὸς πατὴρ ἀποδοῖ & alimenta, & quævis alia subministrent, ejusque natos fratrum loco habeant, artisque præcepta gratis doceant: Idque jure merito; quippe quantum animus dignitate, corpus excellit, tantò graviores curæ in educatione præceptoribus incumbunt, adèdque majore gratiarum actione & benefaciendi studio illis vicissim devinciuntur discipuli.

VII.

Quæ obligatio animos præceptorum ad artem Medicam & Philosophiam illustrandam ac amplificandam effecit liberrimos, quòd scirent, si aliquando ad benè vivendum quid deesset, illud discipulorum liberalitate

com-

compensatum iri. Simul enim curæ domesticæ & studiorum assiduitas in his rebus, quæ cum nullo lucro sunt conjunctæ, rarò cum utilitate concurrunt.

VIII.

Reliqui Articuli ad Artis *ἁγίων* referuntur, quæ in communicatione, vel præceptorum per *διδασκαλίαν*, vel exemplorum per *ἐπιχειρήσιν* occupata, utrinque & rerum & personarum habet respectum: Illic quidem, dum jurans sese bonâ fide præcepta universalia traditurum, eaq; exemplis insuper singularibus illustraturum promittit, idque auditoribus legitimis perpetuisque, medicoq; sacramento adstrictis, quales sunt & præceptorum filij, alijque fidæ institutioni sese submittentis, sive nativitate, Asclepiadei sint, sive instituto tantum: Hic autem, quatenus Artis instrumenta, sanitati vel conservandæ, vel reparandæ accommodata, in corpus humanum agunt, aut patiendo, aut non patiendo, illudq; vel ut vincant, vel ab eo vincantur.

IX.

Contra istam verò juramenti particulam graviter peccant, qui, quæ profuisse vident, miro studio venantur remedia, citra rationem & artem, eaque lucelli tenuissimi vanæ gloriolæ aucupio linguâ produnt vernaculâ, gladios hominibus idiotis, quibus sine numero homines jugulantur, subministrantes.

X.

A corpore humano vincuntur alimenta, sub diætæ nomine comprehensa, in quibus, quum animæ & corporis vinculum seu vitæ sustentaculum consistat, præcipua cura erit, ut decenter exhibeantur, ne ægri vires turbentur, corporisve functiones enerventur. Quæ obser-

vatio, quantas Medico pariat molestias, experiuntur illi, qui cum morbis quotidie colluctantur.

XI.

Corpus vincunt *Φάρμακα*, quorum abusum abjurans, se nullius prece vel precio inductum, veneni autorem, aut commonstratorem unquam futurum; nullumvè fœtus expellendi consilium vel auxilium exhibiturum, sanctissimè pollicetur.

XII.

Quæ jurisjurandi particula, si aliàs unquam in Rebuspub. necessaria fuit, hoc seculo ejus necessitatem gravissimi casus evincunt; quando non rarò varia remedium genera ab astutis mulierculis, sub prætextu magnorum morborum pro absentibus peruntur.

XIII.

Neq; verò hujus dogmatis immemor Hippocrates dicitur, quando comment. de nat. fœtus, psaltriæ abortum septies repetito saltu procuravit, ut ex 7. Polit. Aristotel. cap. 16. probavit Mercurialis, quòd istis temporibus fœtus nondum animatos corrumpere, ne vitam adipiscerentur, nulla lege esset vetitum.

XIV.

Non-patiendo in corpus humanum agunt instrumenta Chirurgica, quorum usus has operas ex professo tractantibus committendus, ita tamen, ut *ἐγχείρηται* ipse sciat Medicus, eamque alijs imperare possit, ne auxilium illius implorantibus defuisse, aut non intellexisse, quæ quis varicosis pedibus aut callosis manibus feliciter facit, quandòque dicatur aut videatur.

XV.

Cæterum & ægris, qualescunq; illi fuerint, cavere, simulque artis amplitudinem magis magisque extendere cogitans

cogitans Hippocrates, discipulos suos, quod salutis causa tantum thalamos & tecta laborantium subire, totiusque vitæ decursu fidem vitæque integritatem probare, & ab omni improbitate ac libidine perpetuò puri vivere velint, jurare fecit, idque ne de ipsorum animo & voluntate illi potissimum dubij essent, quorum valetudo eorum opem & operam aliquando imploraret. Unde peccare constat illos, qui pedem extra limen efferre molunt, nisi singulis passibus adæquetur præmium: quivè libertatem, quam apud ægros necessitas ipsis concedit, abutuntur.

XVI.

Sicut autem magnam gloriam parit vitæ integritas & castimonia, ita Medici auctoritatem auget taciturnitas: quippe in praxi non raro occurrunt, quæ omnium auribus instillari non decet; Quinimò sæpe morbis gravantur ægri, quos curari, non divulgari, studiosissimè cupiunt. Quare castitatis simul & optatæ taciturnitatis exemplis cunctis jure calumniandi fenestram occludere, qui Medicinam feliciter facere allaborant, extremis viribus conabuntur.

XVII.

Cui in jurejurando factæ institutioni qui satisfaciet, ex Hippocratis voto, prosperam medendi rationem & nominis æternitatem consequetur; qui secus, fortunæ ludibrium in singulis operationibus experietur, totoque inglorius orbe manebit. Hæc de juramento, cum quo subnexas theses, D E O juvante, explicabimus.

I. Jura-

I. Juramentum Hippocratis in Scholâ Medicâ multorum
cum commodo & hodie retinetur.

II. Origo artis Medicæ Hebræis potius & Ægyptijs quàm
Græcis ascribenda.

III. Illius, licet mors devitari non possit, magna tamen
est necessitas.

IV. Hippocratis ætate Medicorum alij liberi, alij servi
fuere.

V. Editio Germanicorum libellorum in Medicina inu-
tilis.

VI. Ordo ciborum nihil confert ad coctionem.

VII. Prandium cæna frugalius esse debet.

VIII. Magis delinquitur in tenui victu, quàm in pleno.

IX. Panis facilioris concoctionis quàm caro.

X. Carnes suillæ optimè nutriunt, nec illarum esus in-
salubris.

XI. Caseus non præbet calculo materiam.

XII. Prægnanti graviter decumbenti, ut servetur, aborti-
ferum dare nefas est.

XIII. Venena exhiberi possunt, quæ non subito, sed tem-
poris diuturnitate interficiant.

XIV. Morbum morbo curare interdum licet.

XV. Purgationi venæ sectio, quando utroq; auxilio opus
est, præmittenda.

XVI. Miscere aut componere pharmacum à dignitate
Medici non est alienum.

XVII. Nec iniquum censemus cum ægro de salario pa-
cisci.

